

MORGAN RICE

SPONA
PRO
DĚDICE

TRŮN PRO SESTRY - KNIHA OSMÁ

Morgan Rice

Spona pro dědice

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51923314

Spona pro dědice:

ISBN 9781094305103

Аннотация

„Představitost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. -Books and Movie Reviews (Roberto Mattos)

Nový epický fantasy bestseller z pera Morgan Rice!

V knize SPONA PRO DĚDICE (Trůn pro sestry – Kniha osmá) se Sophia, Kate a Lucas konečně shledají se svými rodiči. Jací jsou? Proč jsou v exilu?

Jakou tajnou informaci pro ně mohou mít ohledně jejich identit?

Pán vran mezitím pustoší Ashton, Kamenov je v nebezpečí a Sebastian musí najít způsob, jak zajistit Violetinu bezpečnost.

Vrátí se Sophia, Kate a Lucas včas, aby je zachránili? A vrátí se vůbec?

SPONA PRO DĚDICE (Trůn pro sestry – Kniha osmá) je osmou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami,

do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete.

Devátá kniha ze série bude k dispozici již brzy.

„skvělé zahájení série, obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství.“ – Midwest Book Review (Diane Donovan)

Содержание

Kapitola první	13
Kapitola druhá	20
Kapitola třetí	28
Kapitola čtvrtá	36
Kapitola pátá	43
Kapitola šestá	50
Kapitola sedmá	57
Kapitola osmá	64
Конец ознакомительного фрагмента.	72

Morgan Rice

Spona pro dědice

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV

PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mylilí jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na

každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

– *Books and Movie Reviews*

Roberto Mattos

„Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

– *The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)*

„Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech

příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“V této akci nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

– *Publishers Weekly*

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOSPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č. 8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

TÍHA CTI (Kniha č. 3)

FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)

ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)

MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získajte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Kapitola první

Pán vran se rozhlížel po Ashtonu a musel se pousmát. Město se totiž postupně měnilo na spáleniště. Mračna kouře stoupala z míst, která jeho muži čistili pomocí ohně, z kováren, které teď chrlily mnohem větší množství zbraní než dřív, z kovových košů, ve kterých jeho vojáci žhavili cejchovací železa, jimiž značkovali zajatce. A konečně také z míst, kde žhavili železo k obyčejnému mučení těch, co se mu odvážili odporovat.

„Ke mně,“ řekl a natáhl ruku. „Ukažte.“

Z nebe se snesly vrány a přistály na rukávu jeho natažené ruky. Pařáty zarývaly do masa pod kabátem. Hlasitě se rozkrákaly. Vždy, když nějaká přistála, Pán vran cítil a viděl město, které je v troskách. S každým takovým výjevem se jeho úsměv roztahoval ještě šířeji.

První vrána mu ukázala ruiny vnějšího města, kde hladovějící děti utíkaly před staršími hladovějícími dětmi. Všechny svíraly v rukou nože a palice. Budovy byly poničené, zbyly z nich jen hromady rozlámaného dřeva a rozbitých kamenů, které prohrabovaly vrány a hledaly pod nimi těla. Pán vran cítil, když nějaké tělo našly, cítil, jak se krmí a jak se do něj jejich prostřednictvím vlévá nový život.

Víc moci ale získával z živých zajatců. Z klecí, mučících kol a kůlů, u kterých byli uvázaní. O klece se staral celý batalion jeho mužů. Přiváděl k nim stále nové a nové zločince. V Ashtonu, pod

nadvládou Nové armády byl totiž zločinec téměř každý. Ozvalo se zapráskání mušket. Vojáci se cvičili v přesné střelbě na lidech odsouzených k smrti. A na každého, úplně každého padlého, se vždy vrhlo celé hejno vran.

Ještě víc moci pak přicházelo z míst, kde dřeli zbývající obyvatelé města. Byli nuceni kout zbraně, přenášet kameny, kopat a stavět. Nebyl čas na přestávky, spánku bylo málo. Ti, kteří padli, byli bití, dokud nevstali. Ti, kteří nevstali, se stali potravou pro jeho mazlíčky.

„Víc,“ řekl, protože jeho hlad byl nekonečný. Vrány si žádaly víc a on je musel krmit. Zvuk jeho slova rezonoval městem, nesl se z hrdel tisíce ptáků. „My chceme víc.“

Nešlo ale jen o hlad vran. Myšlenkami se zatoulal za hranice města. Přeskakoval od vrány k vráně a prohlížel si zbytek země. Viděl pole a města, sledoval postup svojí armády a viděl i místa, kde si lidé snažili vybudovat vlastní armádu.

„Mám vás rozdrtit hned nebo až později?“ zamyslel se. Bylo by snadné teď potlačit jakékoli povstání. Později ale... později budou mít na svojí straně víc lidí... a vlna smrti pak bude mnohem větší. Moci pak bude mnohem víc.

Další vrána mu ukázala důvod, proč tu moc potřebuje. Viděl z výšky Kamenov. Krčil se za vysokými kameny rozestavěnými kolem něj. Ty sloužily jako kotva pro štít, který vyvolávali lidé uvnitř. Pán vran tam viděl víc lidí, než by se na takový prostor vešlo za normálních okolností. Byla tam nejméně polovina uprchlíků z Ashtonu, král Sebastian a...

Dokonce i z takové výšky nebylo možné si nevšimnout jasné záře toho dítěte. Dcera Sophie Danse vyzařovala moc, která by mohla zastínit i slunce. Moc, která by možná zasytila i jinak nenasytné vrány. Moc, která by člověku mohla zajistit nesmrtelnost, aniž by musel dál zabíjet. Nemusel by už dál využívat černá křídla.

Měl by dost moci na cokoli.

Pán vran se vrátil do vlastního těla a obrátil se k pobočníkům, kteří postávali opodál. Bylo s nimi i několik jeho kapitánů. Působili nervózním dojmem. Takhle nervózní byli postupem času všichni jeho následovníci.

„Jak jsme postoupili?“ zeptal se prudce. Slyšel svůj hlas, jak je hrubý a krákavý. Vždy, když strávil víc času v hlavách vran, bylo to o něco horší. Ukázal na jednoho náhodného kapitána, protože předpokládal, že by se mezi sebou dohadovali, kdo z nich půjde první. Nebo poslední.

„Moji muži pokračují v lovu uprchlíků,“ odpověděl muž. „Lidé se dál skrývají v zapadlých uličkách, ve stokách a slumech, jsou jako krysy, ale—“

„Další,“ přerušil ho Pán vran.

„Okolí města už máme téměř kompletně pod kontrolou,“ zahlásil další kapitán. „Platí nové zákony a začali jsme—“

„Další,“ řekl Pán vran.

„Je tu šlechtic, který se prohlásil za krále a—“

„Myslíš, že o něm nevím?“ obořil se na kapitána. Začínal být podrážděný. „Tohle všechno postupně vyřešíme, ale není to

důležité.“

„Odpusť nám, pane,“ pronesl jeden z pobočníků, „ale co od nás chceš vlastně slyšet?“

„Chci slyšet o postupu útoku na Kamenov. Chci slyšet, že jste našli způsob jak se zbavit toho prokletého štítu, který ho chrání.“

„Poslali jsme zákopníky, aby podkopali jejich zdi,“ řekl pobočník.

Pán vran ho probodl pohledem. „A?“

„A byli zmasakrováni hlídkami obránců. Objevila se mlha a —“

„A když se zvedla, byli mrtví. Ano, ano,“ dokončil podrážděný Pán vran. „Co ještě?“

„Děla proti štítu nic nezmůžou,“ pronesl jeden z kapitánů. „Stejně tak žádný fyzický útok.“

„Neříkejte mi, co nefunguje,“ pronesl Pán vran. „Vím, že se má armáda nedostane skrz.“

„Hledáme kohokoli, kdo by to mohl vyřešit,“ ujistil ho pobočník. „Ale nikdo se nehlásí, i když jsme slíbili peníze.“

Samozřejmě, že ne. Kdokoli, kdo by tušil, jak si se štítem poradit, by v sobě nepochybně měl i jiskřičku nadání pro magii. A někdo takový by teď těžko pomáhal Nové armádě. Báł by se, co se s ním stane potom.

„Projděte všechny záznamy,“ pronesl Pán vran. „Chci, abyste našli veškeré informace o magii. Chci, aby všichni, kdo umějí číst, každý pobočník, každý kapitán, který zrovna není v boji, procházel knihovny ve městě. Vypište odměnu. Jakýkoli muž či

žena, kdokoli, kdo najde informace ohledně štítu obklopujícího Kamenov, bude ušetřen. Dostane množství zlata a místo v mojí armádě. I kdyby měl magické nadání, i kdyby sloužil Maskované bohyni, i kdyby byl šlechtic nebo cokoli jiného. Najděte mi řešení a já vše odpustím. Musím mít to dítě!“

Vyrazil zpět k ashtonskému paláci, který teď byl stejně pokroucený a proměněný jako zbytek města. Pánovi vran nesešlo na průrazech ve zdech, ke kterým došlo v průběhu boje. Nezajímalo ho, že v bývalých šlechtických ložnicích jsou teď kanceláře a kasárna. Z jedné z místností, ve které pracovali jeho vyšetřovatelé, se ozval jakot služebné. Pán vran jen pokrčil rameny a šel dál. Bylo to nutné, potřeboval se o městě dozvědět co nejvíc.

Na okamžik se zastavil před zdobeným zrcadlem. Krátce ho upoutal pohled na jeho vlastní odraz. Vysoká postava pod tmavým pláštěm s vranami na ramenou. Tohle vše bylo stále stejné. Jediné, co se změnilo a co ho skutečně zaujalo, byla rudá skvrna na jeho bledé kůži.

Když se přiblížil k zrcadlu, dokázal stále ještě rozeznat otisk dětské dlaně. Byl teď stejně rudý jako ve chvíli, kdy se ho dotkla princezna Violet. Když se otisku nedotýkal, nepálil ho, ale pořád to byla připomínka toho, že princezna měla moc mu ublížit a to nebylo možné jen tak přejít.

„Můj pane, můj pane!“ vykřikl sloužící a vrhl se k Pánovi vran. Ten na okamžik uvažoval, že by muže zabil za to, jak přerušil tok jeho myšlenek. Tohle drobné zrnko moci by ale ani

zdaleka nenahradilo moc, která mu vyklouzla.

„Co se děje?“ obořil se na sloužícího.

„Pane, je tu muž, který s tebou chce mluvit. Prý je to naléhavé.“

Pán vran znovu bojoval s nutkáním muže probodnout.

„Já... myslím, že bys ho měl přijmout, můj pane,“ řekl muž.

Pán vran se na sloužícího zadíval mrtvolným pohledem. „Tak dobrá. Zaveď mě k němu. Pokud to ale bude zbytečná cesta, počítej s tím, že skončíš v kleci.“

Viděl, jak muž těžce polkl. „Ano, můj pane.“

Sloužící ho zavedl do palácového tanečního sálu, ze kterého se teď stal trůnní sál. Většina zrcadel byla rozbitá a v jejich střepech se tak odrážely stovky odrazů lidí v místnosti. Po boku velké části z nich stáli vojáci Nové armády. Jeden přítomný ale udělal krok kupředu. Měl na sobě tmavé oblečení, hlavu oholenou. Chránil si myšlenky způsobem, který naznačoval, že má moc.

„Tím, že jsi sem přišel, jsi hodně riskoval,“ pronesl Pán vran. „Měl bys mluvit rychle, ať jsi, kdo jsi.“

„Ať jsem, kdo jsem?“ zeptal se muž. „Podívej se na mě pořádně.“

Pán vran to udělal a v tu chvíli si uvědomil, s kým mluví. Tenhle obličej už dřív viděl, i když tehdy ho rámovaly vlasy. Navíc ho viděl vždy jen krátce – těsně před tím, než byly zabity jeho vrány.

„Endi Skyddar,“ řekl. „Tak to riskuješ ještě víc, než jsem si myslel. Mluv, rychle. Proč bych tě měl nechat žít?“

„Slyšel jsem, že máš problém,“ řekl Endi. „Narazil jsi na magický štít a nevíš, co s ním. I já mám problém. Nemám se svými muži kam jít. Možná si můžeme navzájem pomoci.“

„A jak si můžeme navzájem pomoci?“ zeptal se Pán vran. „Nejsi tvůj bratr Oli, abys znal historii a podobné věci. Navíc jsi Skyddar, jeden z mých nepřátel.“

„Byl jsem Skyddar,“ řekl Endi. „Teď nemám jméno. A různá tajemství byla vždy mým oborem. Možná jsem slyšel o někom, kdo dával rady ohledně magických záležitostí. Možná že když se ukázalo, že mé sestřenice mají moc, hledal jsem způsoby, jak se takovým věcem bránit.“

„Co tedy chceš?“ obořil se na něj Pán vran.

„Dáš mně a mým mužům čestné místo ve tvém království a tvojí armádě,“ řekl Endi. „A na oplátku ti zařídím rituál, který oslabí zdi Kamenova stejně jako jakoukoli jinou magii, kterou by proti tobě použili.“

Pán vran by tím získal přístup do města. Získal by tím Sophiinu dceru. S takovou mocí v rukách si mohl dovolit být štědrý.

„Dobrá tedy,“ řekl. „Jsme domluvení. Ale pokud mě zklameš, zabiju tebe i tvé muže.“

Kapitola druhá

Sophia vyhlížela na město za dveřmi, za hranicemi normálního světa. Sienne se jí otírala o nohu a Lucas s Kate šli po jejím boku. Sophia nevěděla, co si o městě za dveřmi myslet, i když ho viděla už dřív – ve svých vizích. Město bylo celé zářivé. Některé jeho části se leskly zlatou barvou, jiné byly duhové. Ulicemi procházeli lidé – vysocí a elegantní, oblečení v zářivých róbách a zlatavých oblecích.

Všechno působilo neskutečně krásně, ale nic z toho tu Sophia nehledala. Nic z toho nebylo důvodem, proč opustila dceru, manžela a království. Proč překonala moře a poušť, proč prošla Morgassou a pustinou. Tohle vše udělala kvůli tomu, aby našla své rodiče.

A ti tu skutečně byli.

Stáli na volném prostoru na ulici. Dívali se na dveře, kterými právě prošla Sophia a ostatní. Byli starší, než si je Sophia pamatovala, ale vzhledem k tomu, kolik už uběhlo času, nemohlo to být jinak. Hlavní bylo, že vypadali jako oni. Její otec se opíral o hůl, ale přesto byl vysoký a působil dojmem siláka. Její matka měla stále stejně ohnivé vlasy, i když už jí v některých místech prokvétaly stříbrem. Přesto ale Sophii připadala jako ta nejkrásnější žena na světě.

Sophia se bez přemýšlení rozběhla a nepřekvapilo ji, když si uvědomila, že ji Kate s Lucasem následují. Objala otce i matku

a sourozenci se k ní přidali, až z nich všech byl jeden ohromný lidský chumel uprostřed ulice.

„Našli jsme vás,“ vydechla a nemohla tomu uvěřit. „Opravdu jsme vás našli.“

„Našli jste nás, drahoušku,“ přikývla její matka a přitiskla ji k sobě. „A museli jste přitom překonat tolik nástrah.“

„Ty o tom víš?“ zeptala se Sophia a o krok ustoupila.

„Nejsi jediná z rodiny, kdo má vize,“ usmála se na ni matka.

„Z cesty jsme nesešli jen kvůli vám, ale i kvůli tomuhle.“

Sophia cítila, že to Kate znepokojilo.

„Vy jste to všechno viděli, ale nepomohli nám?“ zeptala se Kate.

„Kate—“ začala Sophia, ale její otec odpověděl dřív, než stihla pokračovat.

„Kdybychom mohli, udělali bychom to, Kate,“ řekl. „Trpěli jste, vy všichni jste trpěli a my bychom to utrpení zarazili, kdybychom mohli. Vzali bychom vás s sebou... dali bychom vám dokonalý život, kdybychom jen mohli.“

„Proč to nešlo?“ zeptala se Sophia. Vzpomněla si na sirotčinec a na všechno, co se stalo po útoku na jejich domov. „Proč jste to neudělali?“

„Dlužíme vám vysvětlení,“ přikývla matka, „a jsou věci, které vám musíme říct. Ale ne tady na ulici. Pojd'te s námi, všichni.“

S otcem je vedli po ulici a dav se před nimi rozestupoval, jako by je měl v úctě. Nebo se možná rozestupoval jako dav, kterým prochází někdo nakažený vážnou nemocí. Sophia s ostatními je

následovali k velkému domu zdobenému řezbami, které jako by se vlnily ve slunečním světle. Dům neměl dveře, jako by se lidé nebáli, že je někdo vykrade. Vstup clonil jen jakýsi závěs, který měl vnitřní prostor chránit před větrem.

V domě je rodiče zavedli do místnosti, jejíž podlaha vypadala jako větší verze disku zobrazujícího mapu, podle které se sem Sophia s ostatními dostali. Její linie zazářily při každém kroku, který udělali. Uprostřed místnosti stál nízký, ale rozměrný stůl, kolem kterého stály židle. Také tam byl divan, na který se posadili matka s otcem, skládací židle, na kterou si bez rozmyšlení sedla Kate, podivně vyřezávaná stolička, na kterou se Lucas chvílku usmíval a pak se na ni posadil se zkříženýma nohama a pohodlně vypadající křeslo, před kterým ležel koberec. Na ten se schoulila Sienne a čekala, až se posadí i Sophia.

Když se usadila, vešla postranním vchodem silná žena ve stejně zářivém oblečení, jaké tu nosili všichni, a přinesla jídlo a vodu. Sophia měla znovu pocit, že bylo jídlo připraveno zvlášť pro každého z nich. Lucas dostal nějaký rybí pokrm, Kate dušené maso a Sophia delikátní pokrm, který jí připomněl stravu v ashtonském paláci.

„Jako byste nás znali lépe než my sami,“ pronesla. Napadla ji hrozivá myšlenka. „Tohle není skutečné, že? Tohle je nějaký sen a my přitom umíráme někde v poušti? Nebo je to zase nějaká zkouška?“

„Ani jedno z toho,“ ujistila ji matka. „Nepodrobili bychom vás ani té první zkoušce, jenže dveře to vyžadovaly. Sice tu

žijeme, ale nemáme nad tímhle místem žádnou moc.“

„Museli jsme těmi zatracenými dveřmi projít stejně jako vy,“ pronesl otec. „Navíc mi zněly jako můj starý učitel, Valensis.“

„Nutily nás si vybrat, kdo zemře,“ dodala Kate.

Otec přikývl. „Ztracené město nepouští nikoho, kdo nestaví lásku na první místo.“

„Rozhodně ne těmi dveřmi,“ přikývla matka. „A všimněte si, že váš otec neřekl, jak dlouho jsme v těch otřesných vězeních byli, než jsme se rozhodli. Ale to teď poslouchat nechcete. Měli bychom vám říct, proč jsme pro vás nepřišli.“

„Nemohli jsme,“ navázal otec.

„Protože královna vdova by vás zabila, kdybyste se objevili?“ zeptal se Lucas.

„Ano,“ pronesla matka, „ale ne tak, jak si myslíte. Tu noc... nechala zabít spoustu lidí, ale nám udělala něco horšího. Pokusila se přerušit spojení, které nás dělá tím, čím jsme. Pokusila se otrávit naše spojení se zemí. Pokusila se zničit věc, která z nás dělá to, co jsme.“

„Já to cítila,“ přiznala Sophia. „Je to jako... jako bych se mohla dotýkat všeho v zemi. Můžu z toho čerpat moc, když je to nutné.“

Pak se ozvala Kate. „Siobhan mě nechala, abych se od jednoho čaroděje naučila, že veškerá magie je o přesouvání moci a síly. Naučil mě léčit tím, že dodám lidem sílu a zabíjet tím, že jim ji seberu. Taky jsem to spojení cítila. Je to totéž, ale ve větším měřítku.“

„Je to totéž, ale není to totéž,“ řekl otec. „Někteří lidé, kteří vládnou magií, to chápou a někteří to využívají, aby si prodloužili vlastní život. Staré stvoření, jako je Siobhan, díky tomu mělo moc. A věc, jako je Pán vran, díky tomu tu moc má. I oni mají svá spojení – Siobhan s fontánou a Pán vran zase s vránami. Pro nás je to ale jiné. My máme spojení s našimi lidmi a zemí. Vyvažujeme ho a čerpáme z něj, ale musíme si dávat pozor, abychom si nevzali moc a nepoškodili ho.“

Sophia si uvědomila, že to cítila, když byla ve spojení se zemí – cítila křehkost toho spojení i to, jak snadné bylo ho poškodit.

„Nechápu to,“ řekl Lucas. „Jak by královna vdova mohla tohle spojení otrávit, když nevládla magií? A proč to nemá vliv na nás?“

„Našla někoho, kdo to udělal za ni,“ řekl otec. „Chtělo to spoustu času a úsilí ho najít a přesvědčit ho, aby vše zkusil zvrátit. A proč to nemá vliv na vás? Nejspíš kvůli tomu, že to mířilo jen na nás. Jsem vděčný starým bohům, že se to nedotklo nikoho z vás.“

„To pořád nevysvětluje, proč jste pro nás nepřišli,“ ozvala se Kate.

„Ach, Kate, dítě moje drahé,“ pronesla jejich matka a zamířila ke Kate, aby ji objala. „Nemohli jsme vás vzít s sebou a pak jsme vás na dlouho ztratili. Dokonce ani my jsme nevěděli, kde se skrýváte. Ne potom, co jste se s chůvou nedostali k přátelům, kteří vás měli propašovat pryč.“

„Potom jsme vás už nemohli jít hledat,“ pronesl otec. „Čím

dál jsme byli od naší země, tím pomaleji jed působil. Dalo nám to čas pátrat po léku, ale také to znamenalo, že jsme se pro vás nemohli vrátit.“

„A je toho víc. Viděla jsi budoucnost, Sophie. Ty také, Lucasi.“ Matka to pronesla jako oznámení, ne jako otázku. „Viděli jste věci, které se stanou, které by se mohly stát, co se opravdu může stát.“

„Siobhan mluvila o možnostech,“ řekla Kate.

Sophia viděla, jak matka přikývla.

„Možnosti, které ovlivní i ten nejmenší pohyb,“ vysvětlila matka. „Když jsem se s Alfredem hádala o možnosti vrátit se pro vás, viděla jsem... viděla jsem svět v troskách, spoustu zemí v plamenech. Viděla jsem nás umírat dřív, než jsme se k vám dostali. Když jsme se rozhodli držet zpátky, viděla jsem potenciál návratu ke kráse a míru. Viděla jsem tebe, Sophie, viděla jsem dál...“

Sophia polkla. Pomyslela přitom na svoji dceru, Violet, a na vize, které měla ohledně ní. Viděla možnost období dlouhého míru i možnost něčeho mnohem temnějšího. Změnila jméno, které se chystala dceři dát, jen proto, aby se vyhnula té druhé možnosti. Mohla se rodičům něco vyčítat, když sami viděli, jaké by jejich rozhodnutí mělo vliv?

„Takže jste nás opustili?“ obořila se na ně Kate, očividně jim nehodlala odpustit.

„Kéž bychom tam mohli být s tebou,“ řekla jejich matka. „Kéž bychom tě mohli magii naučit my a ne... ona. Měli jsme hrozně

málo času a neodvažovali jsme se opustit město...“

„Aby vás nenašla královna vdova?“ zeptala se Kate.

Kate, pokus vyhnout se boji není zbabělost, poslala jí Sophia myšlenku.

Mně to tak připadá, odsekla Kate.

„Nebyla to zbabělost, Kate,“ pronesla matka a Sophia se musela pousmát. Samozřejmě, že i jejich matka měla stejné nadání. „Byla to jediná možnost, jak se shledat s vámi se všemi. Ten disk... čekání... myslíte, že jsem to chtěla udělat takhle místo toho, abych se s vámi spojila a přivedla vás přímo sem?“

„Tak proč jste se neozvali, když Sophia vyslala posly, kteří vás hledali?“ zeptala se Kate. „Lucas za námi přišel.“

„Nemohli jsme,“ odpověděl otec. „Nemohli jsme opustit tohle město.“

„Proč ne?“ zeptala se Sophia.

„Kvůli tomu jedu,“ řekl. „Zůstat na tomhle místě, odříznutí od světa, byl jediný způsob, jak zpomalit jeho účinky dostatečně dlouho na to, abychom se s vámi shledali. Byl to jediný způsob, jak vám říct všechno, co potřebujete vědět.“

Sophia při té myšlence polkla. Její rodiče kvůli přežití nemuseli uprchnout jen z království. Museli uprchnout ze světa. Pak si ale uvědomila jedno ze slov, které použil její otec.

„Počkat, řekl jsi, že to postup jedu jen zpomalilo? Nezastavilo ho to?“

„Ne, drahoušku,“ pronesla matka. „Pořád v sobě ten jed máme, pořád nás postupně zabíjí. Dokonce i krátký okamžik

spojení s vnějším světem, to otevření dveří, jeho postup zrychlilo. Kéž by... ráda bych udělala tolik věcí, ale není na ně čas. Váš otec i já... umíráme.“

Kapitola třetí

Sebastian se během rozhovoru s Ashou a Vincentem snažil skrýt frustraci. Samozřejmě, že když mu oba mohli číst myšlenky, nebylo snadné před nimi cokoli skrýt.

„Uprchlíci nemůžou zůstat ve stanech napořád,“ řekl.

„Není to napořád,“ ujistil ho Vincent. „Jde jen o nezbytnou dobu, než armáda, která nás ohrožuje, odtáhne pryč.“

„Pokud se jim to nelíbí,“ navázala Asha, „můžou jít ven a postavit se jí. Uprchlíci štít kolem Kamenova neudrží. Oni útočníky nezabíjejí. Měli by být vděční.“

Vděční za to, že trčí ve stanech. Vděční za to, že přišli o své domovy a své milované. Vděční za to, že museli žádat o pomoc.

„Tak jsem to nemyslela,“ řekla Asha a znovu tím dala najevo, jak hluboko v jeho myšlenkách se toulá.

Sebastian se zadíval na místo, kde seděla Emeline s Corou. Cora měla v náručí jeho dceru, Violet a zdálo se, že je spokojená. Sebastian za to byl vděčný. Věděl, jak moc se jí dotkla Aidanova smrt.

„Emeline, můžeš mi pomoci?“ zeptal se. „Asha se mi dívá do myšlenek.“

Emeline došla ke skupince a střelila po spoluvůdkyni Kamenova nepřátelským pohledem. Sebastian měl pocit, že se jeho mysl zahaluje do nějakého pláště a předpokládal, že tak Emeline Ashu zablokovala.

„Touhle clonou bych prošla jako nic,“ řekla Asha.

Emeline se kysele usmála. „Ne, neprošla. A kdybys byla trochu vychovaná, nebyla by potřeba.“

„Proč chtějí lidé skrývat své myšlenky, když nemyslí na nic špatného?“ opáčila Asha, ale znělo to tak, že svému argumentu sama nevěří.

„Snažíme se pro všechny lidi najít to nejlepší místo,“ řekl Vincent. „Ty jsi náš král, Sebastiane.“

Asha se na něj překvapeně podívala a Sebastian měl pocit, že mezi nimi probíhá tichá komunikace. Emeline mu jejich výměnu názorů přetlumočila.

„Asha tvrdí, že Sophia možná je jejich královna, ale ty jsi vdovin syn a ona tě nemůže poslouchat. Tvrdí, že oba dobře ví, že jejich skutečnou královnou je Violet.“

Emeline se ušklíbala, když si všimla, jak se Asha tváří.

„Za tohle se nestydím,“ řekla Asha. „Princezna Violet je jednou z nás. Patří sem a bude z ní dokonalá královna.“

„Jednoho dne,“ souhlasil Sebastian. Nelíbilo se mu ale, jakým způsobem to Asha řekla. V jejím podání to znělo tak, že na něm a Sophii nijak nezáleží. Jako kdyby existovali jen proto, aby přivedli na svět Violet.

„Sebastian je náš král,“ pronesl Vincent. „Sophia je naše královna a Kamenov korunu podporuje. Vybudují svět, ve kterém budeme moct žít, Asho.“

„Vždyť nemají ani svět, ve kterém by mohli žít oni sami,“ pronesla Asha a ukázala na stany. „Zachránili jsme je, ale oni si

stěžují, že mají jen stany. A že mají málo jídla. A že jim můžeme číst myšlenky. My jsme vyčerpaní z toho, jak je chráníme a oni si říkají, že je zabijeme ve spánku.“

„Chce to čas, Asho,“ pronesla Emeline. „Chce to jen—“

Sebastian viděl, jak náhle ztuhla a její pohled se rozostřil. Okamžitě věděl, co to znamená: viděla něco, co bylo daleko za hranicemi městečka, ve kterém se skrývali.

„Co se děje?“ zeptal se Sebastian, když Emeline zamrkala a probrala se z transu. „Co jsi viděla, Emeline?“

„Není tu bezpečno,“ řekla. „Viděla jsem... viděla jsem, jak štít povoluje a Nová armáda se hrne do Kamenova.“

„To není možné,“ zavrtěl hlavou Vincent. „Štít je neproniknutelný. Posledně jsme nepřitele odrazili bez větší námahy.“

„Viděla jsem to,“ trvala na svém Emeline. Pak se zadívala na Sebastiana a ten viděl, že to myslí vážně. „Musíme dostat Violet do bezpečí.“

Sebastian překvapeně zamrkal, ale musel s ní souhlasit. Pokud se měl Pán vran dostat do Kamenova, museli Violet dostat pryč. Všichni se museli dostat pryč.

„Violet ale odvést nemůžeš,“ řekla Asha. „Je jednou z nás!“

Sebastian se k ní obrátil, překvapil ho její ochranný tón. „Violet je moje dcera,“ řekl. „A nehodlám ji ohrozit.“

Viděl, jak Asha vrtí hlavou. „Nic jí nehrozí. Vincent má pravdu. Do Kamenova se nikdo nedostane.“

„Viděla jsem, že se to stane!“ odporovala Emeline.

„Kam bychom ji mohli vzít?“ zeptal se Sebastian. Kdyby se dostali na pobřeží, mohli by vyrazit do Ishjemme, ale to by znamenalo, že opustí království, které právě získal. Ztratili by ho dřív, než se Sophia stihne vrátit.

„Těžko někde najdeš lepší ochranu než tady,“ upozornil ho Vincent. „Jediné místo, které by mohlo být silnější, bylo možná Monthys v době, kdy ještě mělo svoji obranu, ale Monthys padlo.“

„Což znamená, že nepřítel tam teď není,“ podotkla Emeline.

„Přesto nemá dobrou ochranu,“ řekl Vincent. „V době před občanskými válkami ho chránily vrstvy magie a kamene, ale teď...“

Sebastian slyšel, jaké to tam bylo teď. Poškozené a v troskách. Ulf s Frigou se to tam pokusili obnovit, ale ti teď byli po smrti. Zabil je Pán vran. Nová armáda skrz Monthys asi jen prošla, ale považovat to tam za bezpečné by bylo šílenství.

„Monthys přitáhne lidi,“ řekla Emeline. „A pozůstatky magických ochran jsou určitě ještě na místě. Bude možné je znovu aktivovat.“

„Magickou obranu máme tady,“ nedala se Asha. „Violet je jediný důvod, proč jsme vám dovolili sem přijít.“

„Není jediný důvod,“ upozornil ji Vincent.

Asha po něm střelila tvrdým pohledem a Sebastian měl zase pocit, že se o něčem dohadují. Přesto ho ale zaujalo, co teď Asha řekla.

„Vzali jste sem uprchlíky jen kvůli mojí dceři? Bylo to kvůli

útržku nějaké vize, kterou jsi měla?“

Asha se zatvářila nepřístupně. „Neměla jsem ji jen já. Všichni, kdo mají nadání, viděli přicházející královnu. To nelze popřít.“

„Svoji budoucnost si má dcera vybere sama,“ řekl Sebastian. „Udělám, co budu muset, abych ji udržel v bezpečí a ona si mohla vybírat. Budu za ni bojovat, když budu muset. Na to nezapomeň, Asho.“

„Nejsme nepřátelé,“ pronesl Vincent. „Jsme—“

Sebastian se nedozvěděl, kým přesně jsou, protože právě v tu chvíli se rozezněly zvony, které signalizovaly, že se za hranicemi města něco děje.

„Musíme jít,“ řekla Emeline. „Už je to tady.“

„Jsme tu v bezpečí,“ trvala na svém Asha. „Tohle je jen plán, jak princeznu Violet dostat pryč od jejího lidu.“

Sebastian ji ignoroval a rozběhl se k hranicím Kamenova. Štít, který vytvářeli jeho obyvatelé, byl stále na místě. Udržovali ho kamenovští shromáždění v kruhu uprostřed městečka.

Před Kamenovem čekal oddíl Nové armády. Děla namířená na město, jízda rozptýlená kolem vytvářela rojnici. Sebastiana ale zaujaly postavy, které vykročily z řady. Okamžitě poznal Pána vran. Muž s oholenou hlavou po jeho boku nebyl tak snadno rozpoznatelný, ale choval se tak, jako by byl roven Pánovi vran.

„To je Endi,“ řekla Emeline. „Sophiin bratranec.“

„Ten, který nás zradil tím, že odplul s polovinou invazní flotily?“ zeptal se Sebastian. Tohle věděl jen z doslechu, s Endim

se nikdy přímo nesetkal.

„To je on,“ přikývla Emeline.

„Co dělá u Pána vran?“ zeptal se Sebastian.

„Nic dobrého to nebude,“ odpověděla Emeline. „Sebastiane, musíme pryč.“

Mezitím se začali shromažďovat kamenovští válečníci i uprchlíci, kteří byli schopní boje. Všichni se pohybovali překvapivě sebevědomě, i když pak si Sebastian uvědomil, že to bude způsobené štítem, který je chránil. Dokud byl štít na místě, nebylo se čeho bát. Byli v bezpečí.

Tak proč Emeline viděla zkázu Kamenova?

Sebastian se ani nehnul, snažil se jít příkladem svým lidem, i když cítil, jak ho sebevědomí opouští. Sophia byla pryč, což znamenalo, že vládcem království je teď on. To on musel všem dodávat sílu. Kdyby ukázal strach, propukla by panika.

Endi pomalu pokračoval ke hranicím Kamenova. Každých několik kroků se zastavil a prováděl něco s věcmi, které neslo několik služebníků. Vytvářel značky pomocí zlaté tyčinky a četl něco z knihy.

„Může ho někdo střelit?“ zeptal se Sebastian.

„Na takovou vzdálenost?“ zeptal se Vincent, ale začal nabíjet mušketu. „Asi to nevyjde, ale můžeme to zkusit.“

Kamenovští válečníci si začali připravovat zbraně. Sebastian měl pocit, že jim to trvá nekonečně dlouho.

„Palte!“ vykřikl Vincent a přes vřesoviště prosvištěla salva kulí. Všechny Endiho zdaleka minuly. „Je příliš daleko. Možná

bychom ho trefili dělem.“

Sebastian tušil, že to nevyjde. Endi se pohyboval příliš rychle na to, aby bylo možné ho zaměřit dělem. Už samotná myšlenka na využití dělostřelectva kvůli palbě na jednoho člověka byla směšná. Přímý útok také nepřipadal v úvahu, protože přitom by museli spustit štít.

Mohli jen čekat.

Sebastian sledoval Endiho, který pomalu procházel kolem Kamenova. Obešel ho skoro celý dokola. Z nějakého důvodu měl Sebastian pocit, že je nutné ho zastavit dřív, než ten okruh dokončí. Silou ho porazit nemohli, ale možná mohl zvítězit rozum.

„Endi,“ vykřikl. „Endi, já jsem Sebastian. Sophiin manžel.“

Viděl, jak se Endi zastavil a zadíval se na něj.

„Vím, kdo jsi,“ odpověděl Endi.

„Bylo by snadnější si promluvit, kdybys byl blíž.“

„Bylo by pak snadnější mě zastřelit,“ podotkl Endi. „A vy už jste ukázali, že jste ochotní to udělat.“

„Co to děláš, Endi?“ zeptal se Sebastian. „Jsi bratranec mojí ženy. Moje dcera je tvou krví. Neměl bys pomáhat našim nepřátelům.“

Endi na něj dlouho jen tak hleděl. „Kdyby byla rodina tou jedinou věcí, na které záleží, zemřel bys s tou svojí a moje rodina by mě nevyhnala.“

„Ale teď pomáháš Pánovi vran!“ vykřikl Sebastian. „Víš, jak zlý je. Zaútočil na Ishjemme, tvoji rodinu i tvé přátele!“

„Alespoň pro mě má nějaké místo!“ vykřikl Endi. Sklonil se a udělal zlatou tyčinkou posledních několik značek. Zdálo se, že si přitom něco mumlá. Rychle jako útočící had se obrátil a bodl jednoho a pak druhého sloužícího. Jejich krev skropila zemi.

Místa, kudy procházel, se náhle rozzářila krvavě rudou barvou. Zdálo se, že vzduchem nad nimi víří energie. Sebastian měl na okamžik pocit, že zaslechl nářek umírajících odněkud z městečka. Ohlédl se a viděl, jak se z kamenného kruhu uprostřed potácejí lidé. Někteří se chytali za hlavu a jeden z nich upadl obličejem na zem. Už nevstal.

Pak se podíval zpět a viděl, jak se štít kolem Kamenova vlní a pak padá. Ozvaly se rohy a trumpety, jejich zvuk rezonoval vzduchem. Zaduněla koňská kopyta a doplnil je zvuk pochodujících lidí.

Sebastian viděl, jak se Nová armáda dala na pochod a nebylo už nic, co by ji zastavilo.

Kapitola čtvrtá

„Vy umíráte?“ zeptala se Sophia, protože nemohla uvěřit vlastním uším. Šok se v ní přeléval jako střídající se studené a horké vlny. Chtěla něco udělat, cokoli, jen aby tomu nemusela uvěřit. Sienne se k ní konejšivě přitiskla, ale to na situaci nic neměnilo.

„Nemůžete umírat,“ řekla Kate. „Takhle ne. Ne po tom, čím jsme si prošli. Takhle to být nemělo.“

Sophia cítila zármutek, který se sestry zmocnil, viděla slzy, které se jí hnaly do očí. Šokovalo ji to skoro stejně jako celá tahle situace, protože Kate nikdy nebrečela. Vždycky se raději rozčilila, aby nemusela být smutná.

„Neplakejte, drahouškové,“ ozvala se matka a rozpřáhla ruce. Sophia vstala a zamířila k ní. Viděla, že Kate udělala totéž. „Tohle se blížilo už dlouho.“

„Ale my vás zrovna našli,“ trvala na svém Sophia, jako by to snad k něčemu bylo. Věděla, že takhle to na světě chodí, i když by nemělo. Vážně by to mělo být jinak.

„Hlavní je, že jste nás našli,“ pronesl otec. „Máme možnost být zase rodina, i když jen nakrátko.“

Sophia viděla, jak sebou trhnul a zajel si rukou ke hrudi. Teprve teď si uvědomila, jak krátký může být jejich společný čas.

„Nejde s tím něco udělat?“ zeptal se Lucas. Sophia viděla, že

se snaží skrýt své pocity. Nelíbilo se jí to. Chtěla, aby tu s nimi byl jejich bratr. Ne jen jeho skořápka.

„Něco jít musí,“ souhlasila Kate. „Kdybych pořád měla svoji moc, vyléčila bych vás. Kdybych o ni nepřišla...“

„Byla bys pořád otrokem jedné z nejstarších věcí v naší zemi,“ dokončila za ni jejich matka. „Tohle není tvoje chyba, Kate.“

„Ne, může za to vdova,“ štekla Kate. „Ona a její přísluhovači. Ona je sice mrtvá, ale oni stále žijí. Všechny je najdu a zabiju.“

„Kate,“ pronesla jemně Sophia. „Teď není čas se rozčilovat.“

„Proč nejsi rozčilená ty?“ opáčila Kate. „K čemu je všechna ta moc, když nám nevrátí naše rodiče? Proč toho musíme pořád tolik obětovávat?“

Sophia chápala, že tím Kate nemyslí jen jejich rodiče, ale všechny ostatní věci, které se jim v životě staly. Všechnu bolest a utrpení.

„Musíme, protože někdy si to tak žádá osud,“ řekla matka. „Já vím, že jste viděli jen útržky toho, co se stane, Sophie, Lucasi. Já tahle vidění měla celý život. Čeká nás období ohromné moci. Viděla jsem válku i to, jak ta válka rozhodne o osudu celého světa.“

„Vdovu jsme porazili,“ řekla Sophia.

„A na pobřeží teď stojí Nová armáda,“ přikývla jejich matka. „Vede ji Pán vran. Kam přijde, tam zabíjí.“ Podívala se na Kate. „Je mi to líto, drahoušku, ale Will je mrtvý.“

Sophia cítila, jak se přes její sestru přelila vlna zármutku a bolesti. Jako by dostala zásah dělovou koulí. Pokusila se Kate

obejmout, ale ta se od ní odtáhla. Nedovolila sestře, aby se jí dotkla.

„Ne, to nemůže být pravda. Určitě se pleteš,“ řekla. „Will... nemůže být...“

„Viděla jsem to,“ vysvětlila matka. „Zdálo se mi o pádu Ashtonu, viděla jsem okamžik, kdy obětoval svůj život, aby mohli ostatní utéct. Zachránil Sebastiana, poslal ho i s Violet pryč. Nechal vybuchnout dělo, které bránil, Pán vran přežil jen tak tak.“

Sophia čekala, že se v tu chvíli její sestra zlomí. Dokonce ani Kate nedokázala být silná věčně. Pokusila se se sestrou spojit v myšlenkách, ale zjistila, že je sestřina mysl obklopená stěnou ze žhavého vzteku. Kate nehnutě stála snad celou věčnost a teprve pak znovu promluvila.

„Jak ho zabiju?“

Procedila ta slova skrz zuby a čišela z ní přitom zuřivost.

„Tohle je temná cesta, Kate,“ pronesla jejich matka.

„Takhle to mělo být už od začátku,“ odpověděla Kate.

Sophia viděla, jak si jejich rodiče vyměnili pohledy.

„Jsou věci, které vy tři budete potřebovat, abyste se připravili na nadcházející bitvu,“ prohlásil jejich otec.

„Na nich mi nesejde,“ zavrtěla hlavou Kate. „Sejde mi jen na tom, aby zemřel ten, kdo nese vinu na Willově smrti!“

„K tomu budeš potřebovat svoji moc,“ upozornila ji matka.

„Cesta k ní stále existuje, je ale poškozená.“

Sophia natáhla ruku, aby ji položila sestře na rameno. Kate jí

to tentokrát dovolila.

„Najdeme způsob, jak ho zabít,“ pronesla. „I bez tvojí moci jsi pořád moje sestra, jsi—“

„Kdybych měla svoji moc, nebyl by Will mrtvý,“ řekla Kate. Sophia viděla, jak se zadívala na jejich matku. „Jak ji získám zpět?“

„Existuje jedno místo,“ odpověděla matka a sklonila hlavu. „Souhlasí to s tím ostatním, co jsem viděla. Pokud to opravdu chcete udělat...“

Sophia věděla, že ani teď nemají na vybranou.

„Chceme,“ řekla. „Pomůžeme Kate získat zpět její moc. Porazíme Pána vran.“

Viděla, jak jejich matka zavrtěla hlavou. „Tohle není věc, kterou byste mohli udělat všichni společně. Je třeba udělat tolik věcí a přitom je tak málo času. Svět závisí na úkolech, které teď čekají vás všechny.“

„Na jakých úkolech?“ zeptala se Sophia.

Viděla, jak se matka zamračila, zavřela oči a odmlčela se. Opřela se a teprve pak pokračovala. „Jed je stále silnější. Já... zapomněla, jak to bolí.“

„Musíme to udělat,“ pronesl jejich otec. Přistoupil k Sophii a vzal ji za ruku. Sotva se jí dotkl, zjevilo se jí v mysli nové vidění.

Měla před sebou Monthys, jejich starobylé sídlo, které se táhlo po krajině vysočiny. Viděla ho tak, jak nikdy dřív. Obklopovaly ho mihotavé vrstvy moci. Jedna pronikala skrz druhou a všechny byly neskutečně mocné. Zdálo se, že tvoří síť, která má za úkol

chránit to, co je uvnitř. Síť byla nějakým způsobem spojená se zemí. Přesto v té síti ale něco chybělo. Bylo vidět matná místa bez ochrany a bez nich bylo Monthys jen ruinou. Na pěti místech se vznášely symboly a když se na ně Sophia zadívala, okamžitě pochopila, co znamenají.

Kámen, led, oheň, stín, duše, ozval se matčin hlas. Někteří z nejstarších lidí nadaných magií věřili, že to jsou věci, ze kterých je stvořený náš svět a pro každou z nich našli na světě její místo.

„Kamenov a Ishjemme?“ pronesla nahlas Sophia.

I další, ozval se otec a přidal se do rozhovoru. Každé místo ukrývá jeden ze základů našeho světa. Zdroj moci. Morgassa bývala sídlem ohně. Pak se ale její vládci rozhodli, že nechtějí nechávat něco tak cenného uprostřed pouště. Musíš ten oheň získat, Sophie, a využít ho.

Ill Ysbryd je podivné místo, poslala jí myšlenku matka. Věci tam jsou současně skutečné, ale i neskutečné. Tam bude muset jít Lucas. Uspěje jen s pomocí, ale musí věřit tolik, aby šel sám.

Místo jménem Si je ale ještě nebezpečnější, upozornil ji otec. Bojím se o tvoji sestru. Najde to, co hledá, ale co pak?

Vize skončila, nebo měla Sophia alespoň pocit, že už je po všem. Bylo těžké mít jistotu, protože v místnosti, která byla stále plná magie. Viděla na podlaze obrysy světa stejně jako na Lucasově disku. Linky zářily jasným světlem a jako by se do podlahy na pěti místech vypálily otvory, které zářily ještě jasněji než všechno ostatní.

Sophia si je prohlížela. Jeden z nich zářil přímo v jejím

království. Druhý byl poblíž – na místě, kde věděla, že je Ishjemme. Třetí byl v samém středu mapy. Dva další byly úplně mimo. Jeden na ostrově obklopeném korálovými útesy a další ve městě ukrytém v horách uprostřed širé planiny. Zdálo se, že v okolí není nic, krom řeky, která skrz něj protékala.

„Jsou hrozně daleko,“ pronesla Sophia.

Lucas přikývl. „Proto nemůžeme jít společně. Půjdu na místo duše a najdu tam její základ. Zvládnu to.“

„Já půjdu sem,“ prohlásila Kate a poklekla, aby přitiskla prst na Si. „Pokud to musím udělat, abych zabila Pána vran, udělám to. Přinesu nám ten základ.“

„Což znamená, že já musím přesvědčit morgasského krále Akara,“ přikývla Sophia. Nezdálo se to nijak obtížné. Tedy až do chvíle, kdy si uvědomila, že se jim snažil zabránit dostat se na tohle zapomenuté místo. Dokonce i karavana, kterou s nimi poslal, by je dovedla někam jinam. Když se nad tím Sophia zamyslela, bylo vše obtížnější, než se zdálo.

„Zvládneš to,“ ujistil ji Lucas. „Uspějeme.“

„Zabiju kohokoli, kdo se mě pokusí zastavit,“ pronesla Kate s tvrdým výrazem.

„Kate—“ začala Sophia, ale Kate jen prudce zavrtěla hlavou.

„Mlč. Potřebuju to. Musím zuřit, protože pokud nebudu zuřit, nic ze mě nezbude. Tohle udělám. Udělám, co je nutné udělat. A navíc to vypadá, že na místě, kde žijí stíny, stejně nebude nic hezkého, ne?“

„Asi ne,“ pronesla Sophia. Zadívala se na rodiče, doufala, že

jim dají nějakou radu nebo že jí pomůžou přesvědčit Kate, že je i nějaký lepší způsob než zabíjení.

Jejich rodiče teď ale seděli na divanu a ani se nehnutí. Měli zavřené oči a kolem nich se vznášela magie. Sophia cítila, jak se jí zadrhl dech. Udělala několik kroků a vzala matku za rameno. Zatřásla jí.

„Matko, slyšíš mě? Matko, otče?“

Oba byli až příliš nehybní. Dokonce ani jejich hrudi se nepohybovaly. Matčina kůže byla příliš chladná na dotek, teplo z ní vyprchávalo spolu s magií. Kolik sil vložili do posledního kouzla? Jak moc jedu kvůli tomu do sebe nasáli? Ukázali svým třem dětem, kam mají jít, ale sami přítom... sami se přítom otevřeli jedu tak, že na ně měl mnohem větší vliv než v předchozích letech.

Sophiini rodiče byli mrtví.

Kapitola pátá

Nová armáda se dala na pochod a Sebastian věděl, že bez magického štítu kolem Kamenova nemají šanci ji odrazit. Nedokázali to v Ashtonu ani v žádném jiném městě království, tak proč by to měli zvládnout tady, v městečku s pár tisíci obyvatel?

„Protože musíme,“ řekla Asha a tasila přitom meč a pistoli. „Musíme je odrazit jinak Violet nedospěje a nestane se tím, kým jsem ji viděla v naší vizi.“

Sebastian ignoroval, že mu už zase četla myšlenky. Stačilo, že je připravená pomoci a že tam byla, když přišla první vlna útočníků.

Tu přivítala palba z mušket a pistolí, útok se trochu zpomalil, protože zasažení muži padali pod přívalem kulí a šípů. To ale nestačilo. Nemohlo to stačit, protože nebyl čas nabíjet. Několika obráncům se podařilo vystřelit podruhé – ať už měli záložní zbraně nebo přebíjeli rychleji než ostatní. Nepřítel se ale pořád blížil, nevšímal si padlých spolubojovníků. Nepřátelé se hnali ke stěně obklopující městečko.

Sebastian pozvedl meč a připravil se na střetnutí s nepřítelem, který přišel, aby se zmocnil jeho dcery. Prvního muže, který se k němu přiblížil, sekl přes krk a zpětným švihem sekl druhého.

Zabíjel nepřátele v dosahu, ale těch nijak neubývalo. I tak se ale snažil vymyslet, jak by mohl zachránit ostatní. Viděl

kamenovské válečníky bojující po boku ashtonských uprchlíků. Všichni bojovali bez nějakého většího plánování, prostě se jen snažili udržet. Na nějaké složité strategie ani nebyl čas, bylo třeba jen zůstat stát a bojovat.

Ucítit, že se ho někdo dotkl a prudce se otočil. Pozvedl meč k útoku, ale v tu chvíli si uvědomil, že to byla Emeline.

„Musíme se dostat k Violet!“ vykřikla do třeskotu čepelí a praskání bojové magie. Kamenovští válečníci používali moc způsobem, díky kterému byli tucetkrát nebezpečnější než normální vojáci. Někteří se pohybovali rychleji, než by zvládl obyčejný člověk, někteří vrhali těžké balvany, jako by nic nevážily a jeden z nich dokonce zapaloval nepřátele myšlenkou.

I přes svoje magické schopnosti, i přes to, že se mohli domlouvat myšlenkou a cítit každého blížícího se nepřítele, nemohli vzdorovat takové početní převaze, která se na ně valila. Sebastian viděl jak jeden válečník padl v obklíčení nepřátel. Bylo jich kolem něj tolik, že neměl kam uhnout. Pokusil se mu vyrazit na pomoc, ale Emeline ho chytila za ruku.

„Tady nic nezmužeš, Sebastiane,“ řekla. „Obránci tě nepotřebují, ale tvoje dcera ano!“

Sebastian polkl. Neměl na vybranou, ne, když byla jeho dcera v nebezpečí. Musel ji dostat pryč.

„Kde je?“ vyhrkl.

„Cora ji určitě vzala k nám domů,“ odpověděla Emeline. „Rychle, než budou úplně všude.“

Rozběhli se k malému stavení. Pospíchali pryč od útočících

vojáků. Sebastian viděl několik nepřátel, jak útočí na ashtonského uprchlíka. Zabil jednoho z nich mečem, ale ani se nezastavil. Nebyl čas na nic jiného než na běh. Pokud se k Violet nedostanou včas, bude vše ztraceno.

Všiml si čtveřice vojáků stojících u dveří do stavení. Zařval a rozběhl se k nim. Jeden se otočil a Sebastian mu prosekl hrdlo. Další ztuhl se zdviženým mečem a Sebastian ho bodl do hrudi. Meč se mu v něm zasekl, takže ho pustil a vrhl se na třetího. Srazil ho k zemi a tasil od pasu dýku. Začal ho bodat a volnou rukou přitom držel muže za zápěstí ruky, ve které svíral meč. Voják rychle ochabl a když Sebastian vzhlédl, viděl, jak se nad ním tyčí poslední nepřítel a napřahuje meč...

Ze strany se na něj vrhla Asha. Probodla ho s nevídanou rychlostí.

„Zdá se, že jsi měl pravdu,“ řekla. „Musíme odsud dostat princeznu Violet někam pryč.“

Sebastian vstal a nespouštěl z ní přitom zrak. Nebyl si jistý, jestli je Asha právě teď tou nejlepší společnicí.

„Tak to jsi pitomec,“ řekla v odpovědi na jeho myšlenky. „Bojuji stejně dobře jako kdokoli jiný tady a položila bych za ni svůj život. Její přežití je teď to jediné, na čem záleží.“

Sebastian předpokládal, že to myslí vážně a každopádně nebyl čas se hádat. Viděl, jak se Vincent snaží řídit obranu u ochranné zdi, ale obránci přesto krok za krokem ustupovali.

Vrazil do stavení a všiml si dalšího mrtvého vojáka ležícího na zemi. Nad ním stála Cora s Violet v šátku na hrudi a mečem

v ruce.

„Dobrá práce,“ pochválila ji Asha. Tohle bylo snad poprvé, kdy Coře projevila uznání.

„Musíme odsud pryč,“ pronesla Cora a zdálo se, že ji mrtvý muž u jejích nohou vůbec nezajímá. Violet byla překvapivě tichá a cucala cíp plátna namočeného v mléce.

„Ale jak?“ zamyslel se Sebastian nahlas, když vyhlédl z okna stavení. Snažil se najít mezeru mezi bojujícími muži. Kdyby se jim podařilo dostat se ke koním, mohli by utéct do vřesoviště. Všude kolem ale byli vojáci a Sebastian viděl i vrány kroužící na nebi. Nepochybně pátrali po jakékoli známce Violetiny přítomnosti.

A co hůř, Sebastian si hned všiml přítomnosti Pána vran na hranici tábora. Kamenovští válečníci na něj zaútočili a on odpověděl protiútokem. Sekal je, uhýbal a uskakoval, otáčel se a posílal jim do obličejů vrány. Sekal je svým soubojovým mečem. Muži byli všude kolem něj, ale zdálo se, že on vždy přesně ví, kam se podívat a kterým směrem uhnout. Ještě horší byla smrt, která se téměř hmatatelně vznášela ve vzduchu. Jeho síla byla děsivá. Do cesty se mu postavil další muž a Pán vran ho širokým sekem přetl napůl. Dalšího odkopnul a zlámal mu přitom žebra.

Pak se objevil Vincent a pán vran se příkrčil právě včas, aby kule z Vincentovy muškety zasáhla vojáka za ním. Vincentova dlouhá čepel nebyla tak mrštná jako rapír Pána vran, ale Vincentovi se přesto dařilo uskakovat a udržovat si odstup. Asha se zatvářila, jako by se mu chtěla rozběhnout na pomoc, ale pak

si Sebastian všiml, že se zaměřila na kamenný kruh.

„Pokud se k němu dostaneme, dostanu nás pryč.“

„Asho,“ ozvala se Emeline. „Tohle nevyjde. Kouzlo, které seslal Endi—“

„Nehodlám se do toho kruhu postavit,“ řekla. „Musíme získat základní kámen, který je v jeho středu. Pomozte mi! Nechci, aby Vincent zemřel zbytečně.“

Vyběhla ze stavení a mířila přímo ke kamennému kruhu. Cestou zabíjela nepřátele. Emeline se rozběhla za ní a Sebastian jen tiše zaklel.

„Pojďme,“ ohlédl se na Coru. „Jestli zná Asha cestu ven, musíme ji použít.“

Rozběhli se za Ashou a Emeline směrem ke kruhu. Jakmile se dostali zpod střechy, začaly vrány hlasitě krákat. Sebastian se podíval směrem k Pánovi vran a okamžitě věděl, že si jich všiml. Chvilková nepozornost stála generála Nové armády zásah Vincentovou čepelí, ale rána se téměř okamžitě zavřela. Pán vran byl skutečně mocný. Souboj mezi jím a Vincentem stále ještě probíhal, ale jak dlouho mohl trvat, když se ze všech stran blížili vojáci Nové armády?

Odpověď byla, že jen několik okamžiků. Pán vran udělal chybu v obraně, Vincent znovu zaútočil, ale jeho těžší čepel uvízla v protivníkově mase. Pán vran se krutě usmál a pak se vrhl do útoku. Znovu a znovu bodal jak svým mečem, tak dlouhou dýkou.

„Utíkej ke kruhu!“ vykřikl Sebastian na Coru a ona ho naštěstí

poslechl. Sám se zastavil a pozvedl meč. Čekal, až k němu přijde Pán vran. Ten vyrazil kupředu. Jeho plášť pleskal ve větru jako černá křídla jeho vran. Čepele vystrčené kupředu jako havraní spáry. Sebastian věděl, že proti něčemu takovému má šanci jen na několik sekund. Dokonce i sekundy by ale mohly pomoci uniknout jeho dítěti.

Pán vran se přiblížil, Sebastian se připravil k útoku... a pak se snesla hustá mlha.

Zahalila Kamenov mléčným příkrovem. Sebastian nedokázal odhadnout, který směr je který. Nebylo možné určit, kterým směrem je nepřítel a kterým bezpečí. Udělal krok stranou, aby se vyhnul prvnímu náporu Pána vran a pak už byli oba ztraceni. Oba zmizeli v mlze.

Sebastian do ní slepě vyrazil. Nebyl si jistý, jestli hledá nepřítele, svoji dceru nebo něco jiného. Měl pocit, že v mlze zahlédl stín, ale nikdo se k němu nepřiblížil. V mlze se nikomu nedařilo najít cestu.

Někdo ho chytil za paži a Sebastian se otočil, byl připravený zabít.

„To jsem já,“ ozvala se Emeline. „To jsem já, Sebastiane. Tudy!“

Provedla ho mlhou na místo, kde seděla Cora s Ashou na koních. Cora držela Violet a Asha svírala něco v pěsti. Něco zářivého. Na okamžik otevřela dlaň a odhalila tak dokonale kulatý kámen posetý rytinami různých znamení. Všechna zářila.

„Tohle nezládne,“ vydechla Emeline. V hlase se jí mísil

strach s ohromením. „Nedokáže udržet mlžnou bariéru, když proti ní stojí Pán vran. Navíc ani nemá k dispozici kruh.“

„Jen... se... dívej...“ procedila Asha skrz zaťaté zuby. „Kameny tu jsou jen pro zlepšení soustředění... tohle... nic není!“

Sebastianovi to tak rozhodně nepřipadalo. Zdálo se, že Ashu její úsilí pomalu spaluje, požírá ji zevnitř.

„Pojedu s Corou a zabráním jim, aby nás sledovali podle myšlenek,“ prohlásila Emeline. „Sebastiane, budeš muset jet s Ashou.“

„Rychle...“ vydechla Asha se zavřenýma očima. Snažila se soustředit. „Nesmíme... ztrácet čas.“

Sebastian přikývl a naskočil na koně. Z mlhy stále přicházely výkřiky a zvuky bitvy, ale zdály se být někde daleko. Jako z jiného světa.

„Provedu vás mezi nimi,“ upozornila je Emeline. „Jeďte, kam vám řeknu. A nezastavujte!“

Sebastian nepotřeboval, aby ho na tohle někdo upozorňoval. Věděl, že v mlze nemá šanci najít cestu. Sám by určitě narazil na nepřátele. Emeline ale cestu najít mohla. Mohla je provést mezi vojáky a ochránit je před spáry Pána vran.

Společně vyrazili do mlhy – tak rychle a tiše, jak jim to jen jejich koně dovolili.

Kapitola šestá

Sebastian vedl koně mlhou, snažil se co nejpečlivěji sledovat Emeline s Corou a Violet. Každý krok, který kuň udělal, se nesl do ticha. Ještě před několika okamžiky ho děsily zvuky bitvy, ale teď se ho snažil zmocnit jiný strach – strach z neznáma.

Nevěděl, kde jsou jeho nepřátelé. Nevěděl, kolik se jich právě teď může blížít. Vedla je Emeline, využívala svoji moc, aby se vyhnula mužům Nové armády, ale Sebastian si nebyl jistý, jestli se jim podaří vyhnout se všem nepřítelům. Jestli se na ně vzápětí někdo nevrhne.

„Věř jí,“ zamumlala Asha zezadu. „Emeline nás provede skrz.“

Sebastian v jejím hlase slyšel vyčerpání. Když se ohlédl, viděl, že se jí na čele perlí pot a že v ruce stále pevně svírá základní kámen z kruhu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Sebastian. Nebyl si jistý, co by se mohlo stát, kdyby se Asha přestala soustředit a mlha kolem se rozplynula. Kdyby si jich teď všiml Pán vran...

„Vydržím to,“ slíbila mu Asha. Sebastianovi teď ani nevadilo, že mu přečetla myšlenky. „Udržím ji v bezpečí, vydržím to.“

Ji – Violet, jeho dceru. Tu u sebe měla Cora. Violet byla tiše, něco si broukala, ale neplakala, ani nijak jinak nereagovala na násilí kolem. Sebastian by udělal cokoli, hlavně aby ji udržel v bezpečí, ale musel uznat, že ho trochu překvapuje, že je něčeho

podobného schopná i Asha.

„S tím, jaký ji čeká osud?“ zeptala se Asha. „Udělal bych cokoli, abych ji ochránila. Zemřela bych, jen aby ona byla v bezpečí.“

Sebastianu ničila myšlenka, že všichni předpokládali, že jeho dceru čeká nějaký dramatický osud, aniž by ona sama měla možnost volby. Právě teď ale bylo těžké něco namítat, když právě díky tomu byla Asha odhodlaná chránit jeho dceru.

Pokračovali v cestě. Mlha zastírala vše kolem. Sebastian měl co dělat, aby rozeznal Coru s Emeline před nimi. Ostatní z Kamenova byli ale jen stíny v mlze, která tlumila i zvuky bitvy. Výkřiky a třeskot oceli zněly z neskutečné dálky.

Náhle ale byly nebezpečně blízko. Když se z mlhy vynořili dva muži, oba byli vojáci Nové armády, měli na sobě okrové uniformy ztropené krví lidí, které už zabili. Vykulili na něj oči – zjevně nevěděli, co si myslet.

Sebastian reagoval okamžitě. Mečem zaútočil na prvního z nich. Asha s Emeline se musely soustředit a Cora hlídala Violet. Zbýval tedy jen on sám. Sekl nejbližšího muže ještě dřív, než stihl pozvednout meč. Cítil, jak se ocel zakusuje do masa, protíná klíční kost a slyšel vzduch unikající z mužových plic. Vytryskla krev a umírající muž svým tělem málem Sebastianovi vyrval meč z ruky.

Druhému muži se podařilo pozvednout mušketu. Sebastian si všiml, že na něj muž míří a vrhl se dolů z koně. Ozval se výstřel a ohlušující rána rezonovala mlhou.

Sebastian narazil do země a na okamžik mu vypadl meč z ruky. Překulil se a vyhnul se tak nepřátelskému útoku bajonetem. Sebastian vykopl a zasáhl muže do kolene. Muž padl k zemi a společně se svíjeli v jednom lidském klubku. Bušili do sebe pěstmi i lokty, dokud se Sebastianovi nepodařilo vyprostit. Natáhl se po meči, ale voják ho kopnul a zabránil mu sebrat ho.

„Pán vran mě odmění, když vás k němu dostanu,“ řekl voják. Chopil se muškety a namířil bajonetem na Sebastiana. „A nejlepší na tom je, že je jedno, jestli budete živí nebo mrtví.“

Sebastian se znovu vrhl k meči a tentokrát se mu podařilo sevřít jílec. Slepě bodl směrem vzhůru a cítil, že někoho zasáhl. Voják tam jen tak stál a zíral na meč trčící mu z těla. Pak padl. Sebastian rozechvěle vstal.

„Rychle!“ vykřikla Emeline. „Blíží se k nám. Nejspíš ho slyšeli.“

Sebastian se vytáhl na koně.

„Budeme muset vyrazit rychleji,“ řekla Emeline. „Držte se pohromadě.“

Sebastian viděl, jak pobídla koně kupředu a měl co dělat, aby ji neztratil v mlze. Prudce totiž zahýbala a kličkovala. Emeline měla výhodu – cítila myšlenky mužů Nové armády. On mohl jen jet za ní a využívat přitom všechny jezdecké dovednosti, které se naučil v královské jízdárně.

Kamenná zídka Kamenova stála přímo před nimi a Sebastian viděl, že ji Emelinin a Cořin kůň přeskočil. Kopyty se oťel o její horní okraj.

„Drž se!“ upozornil Sebastian Ashu a pak pobídl jejich koně ke skoku. Ten poslechl a Sebastian cítil, že kopyty srazil několik kamenů z vrcholku zdi. Měl co dělat, aby koně po dopadu zvládl. Ten se naštěstí udržel na nohou. Podařilo se jim dostat se do vřesovišť za městečkem.

„Teď pomalu,“ upozornila je Emeline. Okamžik nebo dva trvalo, než ji zase spatřili. „Coro, ať je Violet tiše.“

Místo zběsilého úprku se teď v podstatě plížili kolem. Nejhorší na tom bylo, že Sebastian nevěděl proč. Věděl, že tam určitě jsou vojáci, kteří hlídají přístupové cesty. Možná po nich dokonce pátrají, ale netušil, kde jsou. Zbývalo mu jen držet meč v pohotovosti a doufat, že žádný ze stínů, které viděli v mlze, se nepřiblíží.

Jak dlouho už takhle putovali? Možná hodiny? Nedalo se to odhadnout. Mlha totiž znemožňovala určit, jak daleko už doputovalo slunce na nebi. Napětí, které Sebastian cítil, vzrůstalo každým okamžikem. Měl pocit, že putují celou věčnost. Provedli své koně skrz to, co se zdálo být hlavní uskupení Nové armády, ven do vřesovišť a pak stále dál.

„Bojuje s tím,“ pronesla Asha zezadu. „Jeho ptáci... se snaží rozehnat... mlhu.“

Zněla jako někdo, kdo se snaží udržet dveře, které se z druhé strany snaží otevřít celá armáda.

„Musíš vydržet,“ řekl Sebastian. „Můžu ti nějak pomoci?“
Asha se zasmála. „Ne... nemůžeš nic. Ale já vydržím... kvůli ní.“

Nic dalšího neřekla. Sebastian tedy vedl koně dál. Cítil, jak se ho jednou rukou drží kolem pasu a viděl její druhou ruku, kterou držela nataženou a svírala v ní zářící kámen. Když její objetí kolem jeho pasu povolilo, chytil ji za ruku a držel ji, aby nespadla.

Po další hodině, když se propracovávali rašeliništěm, které bylo příliš měkké, aby uneslo jejich váhu, spadla Asha ze sedla.

Sebastian zastavil a seskočil k ní. Emeline s Corou sesedly a rychle se k nim vrátily. Sebastian poklekl vedle Ashy a nabídl jí lok vody z lahve. Skoro nezareagovala.

„Ještě... tam... nejsme,“ zamumlala.

„Dostala jsi nás už dost daleko,“ pronesl Sebastian. „Jsme v bezpečí, díky tobě.“

„Violet... je...“

Odmlčela se a Sebastian viděl okamžik, kdy základní kámen z Kamenova zmatněl. Položil jí prst na krk, ale nenahmatal pulz. Mlha kolem nich začala řídnout, protože už ji neposilovala Ashina moc.

„Je mrtvá,“ oznámil Sebastian. Nedokázal se přimět cítit zármutek kvůli někomu, kdo v sobě měl tolik zášti a hněvu jako Asha, ale přesto cítil vděčnost a respekt za vše, co pro ně udělala.

„To ne,“ vydechla Emeline. „Asha by do kamene nevložila tolik moci na to, aby ji to zabilo. Kvůli nám by se všeho určitě nevzdala. Tohle by neudělala kvůli nikomu.“

Sebastian se zadíval na svoji dceru a věděl, že to není pravda. Asha obětovala vše, aby se postarala, že bude Violet v bezpečí.

Nechala se spálit zevnitř, aby využila magii potřebnou k ochraně jeho dcery až do poslední kapky. Tohle vše kvůli nějaké vizi. Sebastian si nebyl jistý, jestli je to obdivuhodné nebo děsivé.

„Nenáviděla všechny, kdo jsou jako my,“ řekla Cora, „ale položila za nás život.“

„Doufejme, že to bude stačit,“ řekl Sebastian, když se mlha nepřestávala zvedat. Byli už dost daleko od Kamenova, aby v okolí nebyli žádní muži Pána vran, ale bylo jasné, že to o ničem nevypovídá. Téměř jakýkoli pták na nebi je mohl nahlásit svému pánovi.

„Já se o to postarám,“ řekla Emeline a natáhla se po kameni. „Když to zvládla Asha, tak já—“

Sebastian viděl, jak ji Cora chytila za zápěstí. „To ani nezkoušej. Ne, pokud by tě to mělo zabít.“

Sebastian s ní souhlasil. „Kdybych věděl, že při tom Asha opravdu zemře, nedovolil bych jí to. Tohle je příliš nebezpečné.“

Nechtěl riskovat a brát kámen holou rukou. Místo toho kámen nacpal do prázdného měšce. Skryl ho tak před světem. Kámen byl příliš mocný na to, aby ho tu nechali Pánovi vran.

„Pohřbíme ji?“ zeptala se Cora lehce se chvějícím hlasem. Snažila se držet Violet tak, aby na tělo neviděla. Jako by ji chránila i před tímhle.

„Na to není čas,“ pronesl Sebastian a nenáviděl se za to. Nechtěl nechat Ashu vránám. Zadíval se na rašeliniště. „Emeline, pomoz mi s ní.“

Slyšel, jak si Emeline povzdechla. „Tohle není zrovna pěkný

konec.“

„Je to lepší, než aby Pán vran hodoval na její moci,“ zavrtěl hlavou Sebastian. „A já myslím, že i ona by chtěla, abychom to udělali co nejrychleji. To, že unikneme, je nejlepší způsob, jak ji uctít.“

Emeline přikývla. „Asi máš pravdu.“

Společně zvedli Ashino tělo a položili ho na měkkou rašelinu. Sledovali, jak do ní pomalu klesá. Sebastian čekal, dokud nezmizela pod hladinou a vzpomínal přitom na to, jak pomohla zachránit Ashton a jak moc jí dluží za záchranu dcery.

„Musíme jít,“ upozornila ho Emeline. „Chráním nás před magií, ale pokud se objeví vrány nebo vojáci, bude to k ničemu. Musíme si pospíšet.“

Sebastian přikývl. „Tak tedy do Monthys.“

„Do Monthys,“ souhlasila Emeline.

Sebastian si nebyl jistý, co tam najdou. Jen doufal, že tam bude něco, cokoli, co by jim pomohlo přežít Pána vran.

Kapitola sedmá

Sophia nevěděla, co dělat, ani co říct. Celou tu dobu hledala své rodiče, konečně je našla, ale hned je zase navěky ztratila. Viděla, že i Kate s Lucasem jsou stejně šokovaní z jejich smrti. Ani jeden se nehnul, ani jeden z nich nenaznačil, že by tušili něco víc než Sophia.

Té se pomalu zmocňoval smutek. Jako by nemohla uvěřit tomu, že se to opravdu děje.

„Nemůžu...“ pronesla Kate. „Nevím, co budeme dělat.“

„Já vím,“ řekla Sophia a objala ji.

Lucas se k nim přidal. Nejspíš poprvé od chvíle, co ho potkala, viděla Sophia, že se mu po tvářích kutálejí slzy.

„Kdybych je nezačal hledat, nic z toho by se nestalo,“ řekl. „Ten jed by se sem nedostal.“

„Ale pak bychom se s nimi nikdy nesetkali, ani s tebou,“ řekla Sophia. Něco takového jí připadalo nepředstavitelné. Svět, ve kterém by nikdy nepotkala svého bratra, pro ni byl nereálný.

I tak ale věděla, jak se její sourozenci cítí. Sdílela jejich smutek, protože clony, které by za normálních okolností chránily jejich mysli, byly kvůli smutku pryč. Cítila tak Katin vztek, Lucasovu záhadnost a svoje vlastní přání, aby svoje rodiče poznali už dávno. A nad tím vším se vznášel hluboký pocit smutku, který zaplňoval celý jejich svět.

Všichni tři tam tiše stáli, když do místnosti vešly postavy v

duhově zbarveném hedvábí a zamířily k místu, kde seděli jejich rodiče.

„Co jste zač?“ obořila se na ně Sophia. Kate si nebrala servítky a prostě se postavila mezi příchozí a rodiče.

„Nechceme vám uškodit,“ pronesla jedna z příchozích. Byla menší než Sophia, měla tmavé vlasy a opálenou pleť. „Já jsem Aia. Lady Christina a lord Alfred čekali, že se tohle stane a zařídili se podle toho. Pokud potřebujete víc času, počkáme. Máme ale pokyny vám říct...“ Odmlčela se. „Mám vám říct, že vás měli velice rádi, ale vaše úkoly nepočkají. Není čas truchlit. Věří... věřili ve vás a—“ Zarazila se, když Kate tasila meč.

„Kate,“ pronesla Sophia jemně. „Taky mě to bolí, ale ona se nám jen snaží říct to, co nám rodiče říct nemohli.“

„Já to nechci slyšet,“ štěkla Kate. Sophia cítila, jak moc jí to bolí, ale přesto viděla, jak Kate ustupuje, napřimuje se a připravuje na to, co přijde. „Tak dobrá. Uděláme to. Čím dřív začneme, tím dřív zabiju toho parchanta, který za tohle všechno může.“

Rozčiluje se, aby nemusela cítit nic jiného, poslal Lucas myšlenku Sophii.

Sophia by si přála, aby to bylo tak prosté. Předpokládala, že se Kate rozčiluje kvůli tomu, že v Domě nechtěných byly city považovány za slabost, kterou vždy někdo využil. A když nebylo možné cítit nic jiného, byl vtek dobrou volbou.

„Už jsme provedli přípravy,“ pronesla Aia. „Pokud jste připravení vyrazit—“

„Jsme,“ štěkla Kate. Očividně nehodlala dál debatovat.

Sophia si částečně přála, aby tam mohli zůstat a podílet se na pohřbu nebo jakémkoli jiném rituálu, který měl následovat, ale věděla, že Kate tam nezůstane. Navíc, podle sdělení, které jim rodiče zanechali, se zdálo, že nesmějí ztrácet čas. Ať se ve světě dělo cokoli, zdálo se, že musejí jednat rychle, ať už se cítili jakkoli.

Pohřeb vašich rodičů bude velice uctivý, poslala jí Aia myšlenku. Sophii to překvapilo.

„Ty vládneš magií?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ přikývla Aia. „Tohle je Zapomenuté město. Prosím, následujte mě všichni k bráně.“

Otočila se a Sophia se vydala za ní. Sienne vyrazila vedle ní. Sophia ji pohladila a snažila se přitom potlačit vzlyky, které se jí draly do hrdla. Musela být silná. Kvůli svojí sestře, kvůli bratrovi i kvůli celému světu.

Hlavně nezapomeň, že i my jsme tu pro tebe, upozornil ji Lucas.

„Jenže ne na dlouho,“ pronesla Sophia a ta slova ji bolela skoro stejně jako ztráta rodičů. Putovali spolu, aby našli Zapomenuté město a teď se zase museli rozdělit a najít tři základní kameny.

Sophia následovala Aiu skrz město až k místu, kde stála brána. Cestu teď lemovali stojící lidé se skloněnými hlavami. Všichni se tvářili zdrceně, jako by slyšeli zprávu o smrti Sophiiných rodičů a hluboce se jich dotkla.

„Alespoň, že se společně vrátíme do Morgassy,“ řekl Lucas.

Aia zavrtěla hlavou. „Brána nás dostane tam, kam se potřebujeme dostat. Není čas.“

Lucasova ruka na Sophiině rameni bylo to jediné, co jí teď bránilo propuknout v pláč. Chvilí jí trvalo si uvědomit, co Aia řekla.

„Nás?“ nechápala.

Aia přikývla a z davu vystoupilo několik lidí. Bylo jich celkem jedenáct, muži i ženy a všichni na sobě měli zbroje, které působily podivně staromódně. Zlatě zářily ve slunečním světle. Všechny postavy byly zbrojemi dokonale chráněné a všichni měli různé zbraně. Jako by si každý z nich vzal tu, se kterou byl nejzkušenější. Někteří měli kopí a zahnuté meče, jiní zas meče rovné, vrhací nože a kovové hole. Překvapivě ale nikdo neměl mušketu nebo luk.

Jedna postava přinesla další kus zlaté zbroje. Tu si na sebe oblékla Aia, takže byla stejně dobře chráněná jako všichni ostatní. V ruce teď svírala oboustranné kopí.

„Vaši rodiče nám řekli, co se děje ve světě,“ oznámila Aia. „Našli se lidé, podle kterých se nás to nijak netýká, ale některé události jsou tak významné, že se jejich ozvěny donesou i sem.“

Pronesla to tak hlasitě, až měla Sophia pocit, že to říká i kvůli některým lidem v davu.

Aia se uklonila. „Naše dvanáctka je nejsilnější z celého Zapomenutého města. Jsme válečníci a všichni vládneme magií. Jsme ti k službám, Sophie. Uděláme, co budeme muset, abychom tě ochránili.“

Sophia si nebyla jistá, co si o tom myslet. Dělo se toho až moc a až příliš rychle.

Aia jí položila ruku na rameno. „Nemusíš říkat nic. Rozluč se se svými sourozenci. Já připravím bránu.“

Sophia se obrátila k Lucasovi a Kate.

„Já... tohle jsem vážně nečekala,“ řekla. „Nechci o vás přijít. Ne teď.“

„Takhle je to pořád,“ řekla Kate. „Svět nás neustále odděluje.“

„Zase se ale shledáme,“ slíbil jim Lucas. „Už jednou jsem vás našel a dokážu to zas. Půjdu na místo duše a Kate získá zpátky svoji sílu na místě stínů. Zvládneme to.“

Objal Sophii a pak Kate, každou z nich držel v objetí několik chvil.

„Máš připravenou bránu,“ upozornila ho Aia a Lucas vykročil. Sophia cítila jeho napjaté nervy i zármutek. Současně z něj ale cítila potřebu udělat vše, co se od něj žádá. Pak udělal Lucas další krok a byl pryč.

„Pro tebe bude připravená za okamžik,“ řekla Aia Kate. Ta neodpověděla.

„Kate,“ vydechla Sophia a vzala sestru za ruce. „Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem v pořádku,“ odpověděla Kate. „Moji rodiče jsou mrtví, Will je mrtvý a teď musím na nějakou pitomou výpravu, abych zastavila zlo, které se chystá zabít celé království a já chci, aby to skončilo!“

„Nemusíš to dělat,“ řekla Sophia. „Můžeš zůstat tady nebo jít

se mnou—“

„Ne,“ zavrtěla Kate hlavou. „Musím to udělat. Chci být užitečná a jsou lidé, které musím zabít za to, co udělali!“

Zadávala se na Aiu a ta skoro ani nestihla přikývnout, když Kate proskočila bránou.

Sophia zůstala sama.

„Brána nás dostane do Morgassy,“ řekla Aia. „Až budeš připravená, vyrazíme a najdeme základní kámen ohně, který byl odnesen z našeho města.“

Připravená. Kdy bude připravená opustit místo, kde zemřeli její rodiče? Kdy bude připravená na cokoli z toho, co ji čekalo? Od chvíle, kdy to všechno začalo, měla pocit, jako by nic nestíhala, jako by jí vše docházelo až se zpožděním. Jenže jediný způsob, jak se vrátit ke svému dítěti, byl tohle vše dokončit. Musela v Morgasse najít základní kámen ohně a zajistit tak pro svoji dceru bezpečný svět.

Zadávala se na Sienne. „Jsi připravená?“ zeptala se lesní kočky, která se jí místo odpovědi otřela o nohy. „Já asi jsem.“

Vykočila k bráně. Viděla skrz ni něco, co vypadalo jako morgasské tržiště. V jednom jeho koutě dokonce viděla povědomou tvář obchodníka N’Ka.

„Jakmile projdeš, budeme tě následovat,“ slíbila jí Aia.

Sophia ještě chvílku nehnutě stála a pak prošla bránou do slunečních paprsků Morgassy. Okamžitě se k ní upřely tucty párů očí. Sienne, která šla po jejím boku, přitahovala další pohledy. Přesto bylo snadné odhadnout, kdy z brány vyšel tucet válečníků

v duhových zbrojích, protože všichni kolem otevřeli překvapeně ústa a Sophia cítila jejich překvapení.

Ohlédla se a viděla, že brána zmizela z dohledu. Její oblouk se zatřepotal a vypařil se jako fata morgána. Sophia to trochu očekávala. Každopádně na tom nezáleželo. Záleželo jen na tom, aby se vrátila k dceři.

Nejdřív ale musela najít základní kámen.

Sophia procházela tržištěm. Sledovala přitom povědomé myšlenky, dokud nenarazila na obchodníka N'Ka. Ten teď urychleně sbíral mince a snažil se je nacpat do měšce. Zdálo se, že přemýšlí, jak rychle se odsud zvládne dostat.

„Nejvyšší obchodníku N'Ka,“ pozdravila ho Sophia, „ráda tě zase vidím.“

„Já tebe taky, královno Sophie,“ řekl s nepřesvědčivým úsměvem.

„Zvláště, když potřebuji tvoji pomoc,“ pokračovala Sophia. „Vezmi mě ke králi Akarovi. Hned.“

Kapitola osmá

Sophia předpokládala, že naléhavá řeč nejvyššího obchodníka N’Ka sice měla vliv na palácové strážce i na to, jak rychle ustoupily, ale větší vliv zřejmě měly postavy ve zlaté zbroji, které ji doprovázely. Na každém kroku si je všechny prohlíželi sloužící a zdálo se, že přemýšlejí, co se to děje. Vzduchem se nesl vzrušený šepot.

„Slyšeli legendy o válečnících ze Zapomenutého města,“ zamumlala Aia. „Myslí si, že náš příchod znamená jejich svobodu a pád krále Akara.“

„Nejsem tu, abych odstartovala revoluci,“ řekla Sophia. Prsty pohladila Sienninu srst. „Budeme se bránit, pokud na nás zaútočí, ale nic jiného.“

„Někteří z nich si myslí, že tohle bylo předurčeno,“ upozornila ji Aia.

Sophia zavrtěla hlavou. „Vždy záleží na našich rozhodnutích. Pojdme, N’Ka získává náskok.“

Pochodovali palácem, až došli do trůnního sálu, na který si Sophia pamatovala z minula. Když se ale rozhlédla, ztuhla.

Na kulech tam byla naražená těla. Některá z nich zřejmě čerstvě, protože se stále pohybovala. Lidé umírali Sophii přímo před očima. Nedokázali už křičet o pomoc, ale Sophia stále v duchu slyšela jejich postupně vyhasínající prosby. Vyprchávaly stejně jako jejich životy. Nejhorší na tom bylo, že Sophia ty lidi

na kůlech znala. Viděla jejich obličej a cítila jejich myšlenky už dřív – cestou do Zapomenutého města. To ale nedávalo smysl. Vždyť to bylo jen několik hodin.

Na obou stranách brány plyne čas jinou rychlostí, poslala jí Aia myšlenku. Je to déle, než si myslíš.

I tak se ale museli všichni obrátit na cestu zpět hned, co zjistili, že je Sophia a její sourozenci opustili. A jejich odměnou za to, že se vrátili, bylo... tohle. Tolik jich tu zemřelo. Sophia viděla překladatelku Lani, jak stojí mezi dvěma strážnými a čeká, až ji narazí na další kůl. Zdálo se, že je poslední naživu.

Král Akar seděl uprostřed a vypadalo to, že si tu krutost vychutnává. Sophia posmutněla. Uvědomila si, že ho špatně odhadla.

„Podvedl jsi mě,“ řekla a předstoupila před něj.

Ve chvíli, kdy do sálu vstoupil tucet válečníků v duhových zbrojích, vynořili se ze všech koutů místnosti vojáci s kopími a mušketami. Muselo jich být snad třicet. Rozhodně dost na to, aby přemohli tucet válečníků.

Král Akar promluvil a Aia jeho slova tlumočila.

„Chránil jsem své království,“ pronesl král Akar. „Já jsem zdejší král a ty sis myslela, že můžeš jen tak přijít a vzít si, co se ti zamane?“

„Proč jsi zabil všechny ty lidi?“ obořila se na něj Sophia. Pokynula přitom rukou k přehlídce mrtvol na kůlech kolem trůnního sálu. „Byli to tví poddaní.“

„Jak jsi řekla, byli moji a zklamali mne,“ pronesl král Akar

Ainým prostřednictvím. „Měli ti zabránit v tom, aby ses toulala kolem. Měli ti ukázat trosky Zapomenutého města a postarat se, že nic neukradneš.“

„Ty jsi mi ani nechtěl ukázat skutečné Zapomenuté město, že?“ obořila se na něj Sophia.

„Nevím, jestli vůbec tuší, kde to město je,“ upozornila ji Aia. „Nebyl to tenhle král, který nám sebral základní kámen. Možná to byl jeden z jeho předků. Hodlal ti ukázat místo, kde stávalo obchodní městečko před jednou z našich starých bran. Nejspíš by tvrdil, že to je ono.“

„Co ty víš o Zapomenutém městě našeho království?“ obořil se na ni král Akar.

Na to odpověděla Sophia. „Aia a ostatní z něj pocházejí. Z místa, kde se ukrývali moji rodiče. Pokoušel ses mě zastavit na každém kroku, králi Akare. Pokoušel ses zapírat, pokoušel ses mě svést na scestí, špehoval jsi mě. Byla jsem ochotná ti to odpustit, protože jsem si myslela, že ti opravdu záleží na tvém království. Ale tohle?“

Obrátila svoji pozornost zpátky k mrtvým. Nedokázala si představit, jaký vládce tohle mohl udělat svým poddaným a to, že to vše udělal přímo v trůnním sále, že si to zřejmě užíval, bylo ještě horší. Opravdu ho Sophia odhadla tak špatně?

Král Akar řekl něco, co způsobilo, že se Aia odmlčela. „Já jsem tu král. Nikdo není výš než já. Nikdo nerozhoduje o životě a smrti tak jako já. Dosadili mě bohové! Kdo jsi, abys mě soudila?“

Sophia chvíli mlčela a chtěla diplomaticky vyjednávat. Tohle byla cizí země s jinými obyčejí.

„Já jsem královna svého království,“ řekla. „Nechci, aby mezi našimi zeměmi panovalo něco jiného než přátelství. Můžeme si toho vzájemně hodně nabídnout.“

„Možná,“ odvětil král Akar.

Nebylo to moc, ale alespoň nějaký začátek.

„Ráda bych, abys s tímhle přestal. Udělej přátelské gesto,“ dodala Sophia a čekala, až to Aia přeloží. „Tvoji lidé tě nezklamali. Se sourozenci jsme jim utekli. Není lehké nás zastavit.“

„Slyšel jsem, co jste cestou udělali,“ přikývl král Akar. „Připadá mi to směšné. Tvrdíš, že jste našli Zapomenuté město?“

„Skutečné Zapomenuté město,“ pronesla Sophia a pamatovala na to, co jí řekla Aia.

„A našla jsi svoje rodiče?“ zeptal se Ainým prostřednictvím.

Při těch slovech ucítla Sophia bolest. Všechno to bylo příliš čerstvé. Zemřeli teprve nedávno. Sophia si přála, aby s nimi mohla zůstat déle, aby je mohla uctivě pohřbít.

Uctíš je tím, co tu děláš, poslala jí Aia myšlenku.

„Moji rodiče zemřeli, když jsem byla ve městě,“ odpověděla Sophia.

„To mě mrzí,“ prohlásil král Akar. Sophia pochybovala, že to myslí upřímně.

„Ještě předtím nám ale dali úkol,“ pokračovala Sophia. „Řekli nám, že se blíží velké zlo a abychom se před ním uchránili,

musíme získat pět kamenů ze sídla jejich prvků. Zapomenuté město kdysi ukrývalo základní kámen ohně, ale ten je prý teď ve tvých rukách.“

Král Akar se zatvářil šokovaně, ale pak si sáhl na korunu. Zašmátral mezi diamanty a vyjmul ohnivě rudý rubín. Zdálo se, že je zdobený rytinami výjevů z pouště. Bylo jich tolik a byly tak jemné, že Sophia předpokládala, že i kdyby ho někdo studoval celé hodiny, nespátril by všechno, co na něm je.

Král si s Aiou vyměnil pohled, kterému Sophia nerozuměla. Král Akar se zasmál a vstal. Tyčil se teď nad Aiou i Sophií.

„A jak mám vědět, že těchhle dvanáct je opravdu tím, za co se vydávají?“ Aia překládala jeho slova. „Myslím, že stačí trocha barvy a máme stejné brnění, jako mají oni. To se jen kvůli tomuhle mám vzdát nejdražšího pokladu mého království?“

Na několik okamžiků se odmlčel. Sophia toho využila a zadívala se mu do myšlenek. Musela při tom pohledu zatnout pěsti. Měla před sebou muže, který se zlobil kvůli minulosti, ale současně cítil hrdost, že zachoval nezávislost svého království. Království, na které útočila královna vdova i další jí podobní. Současně nebylo pochyb, že jde o krutého muže, který svým lidem vládl železnou pěstí. Představoval si, co provede Sophii, až ji zajme i to, jak bude sledovat smrt ostatních z její družiny.

„Kvůli přátelství mezi našimi královstvími,“ řekla Sophia, „nežádám tě, abys mi ten rubín dal. Žádám tě, abys sehrál svoji roli v boji s tím, co se blíží. Pojď s námi. Umístí ten kámen na jeho místo. Vezmi svoji armádu a pomoz nám bojovat.“

Král chvíli mlčel a pak promluvil jazykem vdovina království. Nepotřeboval překladatele.

„Kvůli přátelství jsi mne dnes požádala už o dvě věci,“ řekl. „Jednu ti zařídím. Za právo obchodu s tvým královstvím se s tebou vydám na cestu a použiju svůj kámen tak, jak musí být použit. Moji lidé konečně uvidí, že jsem opravdový hrdina.“

Sophii se na okamžik ulevilo, ale vzápětí si uvědomila, co byla druhá věc, o kterou žádala.

„Požádala jsem tě, abys přestal se zabíjením. Abys ušetřil Lani,“ řekla.

„Tak se ta holka jmenuje?“ zeptal se král Akar. Pokrčil rameny. „Zklamala mne. Budeš sledovat její popravu a pak budeme spojenci, ano?“

Sophia viděla, že se jí dívá přímo do očí. Když se ponořila do jeho mysli, viděla, že čeká na její slabost. Že se vzdá kamene výměnou za jednu služebnou. Nebo ještě lépe, dá mu záminku, aby zajmul ji i její družinu. Věřil, že jeho třicet vojáků bude stačit...

Kdyby netruchlila, možná by Sophia vymyslela nějaký diplomatický způsob, jak tohle vše zvládnout. Možná by krále přesvědčila pomocí slov nebo magie. Možná by potlačila svoje znechucení z věcí, které jí chtěl udělat, kdyby se postavila na odpor. Možná by ignorovala i to, že si to všechno užíval.

„Dám ti jednu možnost,“ řekla. Natáhla ruku. „Dej mi ten kámen. Propusť Lani. Udělej to teď hned a budeš žít.“

Rozesmál se. Smál se hlasitě a dlouho. „Až budeš v řetězech,

užiju si to.“

Sophia sklonila zrak k Sienne. „Zabij ho.“

Lesní kočka se zavrčením vyskočila a vrhla se na krále. Třicet mužů kolem mu chtělo pomoci, ale tučet obrněných válečníků jim vyrazilo v ústrety rychleji než jakýkoli normální člověk. Jejich zbroje vypadaly příliš zdobené na to, aby byly užitečné. Příliš těžké na to, aby bylo možné se v nich plynule pohybovat. Přesto se ale jejich nositelé pohybovali s neskutečnou ladností a kule z mušket jako by se jich ani nedotkly.

Zbraně tuctu válečníků si vybíraly hrozivou daň.

Válečníci ze Zapomenutého města sekali kolem sebe, jejich různorodé zbraně zabíjely královy strážné, kteří sice byli všude kolem, ale válečníci jako by znali každý jejich pohyb dřív, než ho udělali. Vzduchem létaly odseknuté končetiny. Sophia stála uprostřed toho všeho a sledovala tryskající krev. Viděla vojáka, který se chystal napadnout Aiu zezadu, vyslala myšlenku a zamotala vojákovi hlavu. Aia se otočila a muže zabila.

Celá potyčka trvala několik sekund. V každém okamžiku umíralo několik lidí. V jednu chvíli bylo vidět muže nabodnutého na kopí, jiného jak uhýbá před výpadem široké sekery a další odrážel útok mečem. Ve zlatě oděný válečník odkopl nepřítele, jiný se přikrčil před širokým máchnutím mečem a vykuchal nepřítele jediným plynulým pohybem. Je možné, že se tihle lidé nevyrovnali Lucasovi nebo Kate, když byla v nejlepší formě, ale i tak byli neskutečně smrtící.

Než se Sophia vzpamatovala, leželo na podlaze třicet těl. Král

Akar seděl před trůnem a krvácel ze stovky ran. Držel kámen, jako by ho ten snad mohl nějak ochránit.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.